

Arrest

nr. 93 749 van 17 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2012 met refertenummer 16059.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, dient op 18 februari 2003 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 21 februari 2003 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 4 juni 2003 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 februari 2003 tot weigering van verblijf. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State, die het beroep bij arrest nr. 138.932 van 5 januari 2005 verwerpt.

1.4. Op 9 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet).

1.5. Op 15 oktober 2010 wordt verzoekers aanvraag d.d. 9 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Aan de verzoeker wordt op 22 november 2010 tevens het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissingen worden op 11 januari ingetrokken. Inzake de beroepen die de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt de afstand van geding vastgesteld bij de arresten nrs. 76 800 en 76 801 van 9 maart 2012.

1.6. Op 11 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna : de staatssecretaris) opnieuw een beslissing waarbij verzoekers aanvraag dd. 9 december 2009 om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 28 februari 2012 en die luidt als volgt :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.12.2009 werd ingediend door en op datum van 08.07.2010 werd aangevuld door ;

F. M., A. (R.R.: xxxxxxxx)

nationaliteit: Soedan

geboren te A.

op xx.xx.1974

adres: xxx.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij op 17.02.2003 België is binnengekomen, dat hij sindsdien ononderbroken in België zou verblijven en dat hij zich intussen volledig in de Belgische maatschappij heeft geïntegreerd. Betrokkene legt verschillende documenten voor om zijn integratie te staven: 5 verklaringen van getuigen, opgemaakt tussen 15.11.2009 en 22.11.2009, die stellen dat hij een goede, rustige man is die geïntegreerd is, dat hij vriendelijk, respectvol en behulpzaam is, dat hij Nederlands spreekt en dat hij gemotiveerd is om verder Nederlands te leren; een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 23.11.2009 en een aanwervingsbelofte van bakkerij Yildiz d.d. 10.12.2009; een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 24.11.2009 en een attest van inschrijving Nederlandse les d.d. 21.04.2010 bij het CVO De Bargie; een attest van de Soedanese sociaal- culturele vereniging van 16.11.2009 dat stelt dat hij een actief lid is, dat hij voorbeeldig geïntegreerd is en dat hij regelmatig deelneemt aan sociale activiteiten en een getuigschrift SENO d.d. 18.06.2010 van het Intercultureel Netwerk Gent dat stelt dat betrokkene op regelmatige basis heeft deelgenomen aan het programma Samenleven en Oriënteren. Hierbij dient opgemerkt te worden opgemerkt dat betrokkene op 18.02.2003 in België asiel heeft aangevraagd en dat het normaal is dat een persoon in dergelijke situatie in afwachting van zijn asielprocedure zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Echter werd de

asielaanvraag van betrokkene op 21.02.2003 ongegrond verklaard en kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing op 24.02.2003 bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft ingediend, werd op 10.06.2003 onontvankelijk verklaard en ook de procedure bij de Raad van State, ingediend op 10.07.2003, werd negatief afgesloten op 21.01.2005. Volgens de gegevens uit het administratief dossier van betrokkene heeft hij daarna het Belgisch grondgebied verlaten, want uit de studie van het administratief dossier blijkt dat hij op 11.05.2005 een asielaanvraag in Groot-Brittannië heeft ingediend (stuk toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene) en vervolgens op 27.10.2009 in Frankrijk (stuk toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Blijkbaar is betrokkene vervolgens opnieuw naar België gekomen, zonder de vereiste toegang- en verblijfsdocumenten, en heeft hij zich aldus bewust illegaal in België gevestigd en in illegaal verblijf genesteld. Het feit dat hij nu verder geïntegreerd is, door het volgen van lessen Nederlands, door werk te zoeken, door een cursus samenleving te volgen, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond voor regularisatie vormen."

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht :

"Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeker, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeker mede te delen zijn aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

4.2.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken in een eerste alinea verzoekers verblijfsaanvraag afwijst omdat de instructienota werd vernietigd door de Raad van State op datum van 05/10/2011;

In een tweede alinea doet de Dienst Vreemdelingenzaken een feitelijke opsomming van verzoekers integraties en procedures in België; de Dienst Vreemdelingenzaken eindigt met het besluit dat "het feit dat hij nu verder geïntegreerd is, door het volgen van lessen Nederlands, door werk te zoeken, door een cursus samenleving te volgen, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van de betrokkene onmogelijk een grond voor regularisatie vormen.

4.3.

De motivering van de bestreden beslissing faalt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de instructienota is vernietigd.

Zonder dit expliciet aan te halen in de beslissing past de Dienst Vreemdelingenzaken niet langer het criterium van 'duurzame lokale verankering' toe.

4.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken doet evenwel in de bestreden beslissing (zie alinea 2) louter een opsomming van feitelijke gegevens van integratie en een opsomming van de asielprocedures van de verzoeker.

4.3.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijst de aanvraag in rechte en in feite enkel af met het besluit dat de integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

4.3.3.

Het mag duidelijk zijn dat deze motivering niet materieel draagkrachtig kan zijn om de bestreden beslissing van ongegrondheid te dragen.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat een integratie ONMOGELIJK een grond voor regularisatie is.

Evident, is dit onjuist.

Dergelijke uitspraak is zodanig algemeen dat dit impliceert dat geen enkele vreemdeling op basis van integratie een verblijfsmachtiging kan aanvragen.

Uiteraard is dit niet wat de wetgever heeft gewild.

4.3.3.1.

Een aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vreemdelingenwet staat open voor vreemdelingen die buitengewone omstandigheden kunnen invoeren om de aanvraag in België in te dienen en die humanitaire redenen kan invoeren.

4.3.3.2.

Uiteraard kunnen redenen van integratie (werk, talenkennis, centrum van belangen in België, ...) humanitaire redenen uitmaken.

Bij gebrek aan instructienota valt er evenwel een basis weg om naar te refereren om te kunnen stellen welke omstandigheden als humanitaire aanknopingspunten kunnen gelden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging te kunnen motiveren.

Dit betekent evenwel in geen enkel oogpunt dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans een carte blanche heeft om aanvragen af te wijzen met een algemeen principe dat iedere aanvraag irrelevant maakt.

Inderdaad, het is niet omdat de Dienst Vreemdelingenzaken een appreciatiebevoegdheid heeft en er geen referentiebasis meer is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken thans met een algemene uitspraak dat integratie ONMOGELIJK een grond voor regularisatie is, deze aanvraag kan afwijzen.

Als integratie NOOIT EEN GROND is tot regularisatie wordt iedere aanvraag met verwijzing naar de integratie (werk, centrum van belangen,) STEEDS afgewezen.

4.3.3.4.

De Dienst Vreemdelingenzaken legt in het individuele geval van de verzoeker een algemeen principe op dat geen wettelijke basis heeft en in strijd is met de wet.

Inderdaad, de Dienst Vreemdelingenzaken stelt immers dat integratie NOOIT EEN HUMANITAIRE OMSTANDIGHEID is.

Dergelijke uitspraak is in tegenstrijd met art. 9bis Vreemdelingenwet dat stelt dat humanitaire redenen wel degelijk een reden kunnen vormen van regularisatie.

NOOIT heeft de wetgever UITGESLOTEN dat redenen van INTEGRATIE ONMOGELIJK EEN GROND TOT REGULARISATIE kan zijn.

De bestreden beslissing is derhalve onwettelijk en materieel niet draagkrachtig gemotiveerd.

4.3.3.5.

Trouwens, dat de uitspraak van de Dienst Vreemdelingenzaken wereldvreemd overkomt, blijkt eveneens uit het feit dat wel aanvaard wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken dat de aanvraag ontvankelijk is wegens aanwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Eveneens dient er op gewezen te worden dat verzoekers aanvraag dateert van 09/12/2009 en hij slechts op datum van 28/02/2012 te horen krijgt dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen.

4.3.3.6.

De verzoeker legt het bewijs voor van Hand-in-Hand hoe de verzoeker in wanhoop leeft en verzoekers mentale toestand lijdt onder de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.3.3.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken wijkt met het algemeen principe dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan zijn, volledig af van de eigen toepassing in het verleden van het artikel 9.3 Vreemdelingenwet en 9bis Vreemdelingenwet.

4.4.

De bestreden beslissing kan derhalve onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd zijn en is onwettelijk."

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen." Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van "de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat de verzoeker nalaat aan te geven op welk beginsel of welke precieze beginselen hij zich beroept. In de mate dat de verzoeker de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, is het middel onontvankelijk.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de elementen die de verzoeker heeft aangehaald in zijn aanvraag niet volstaan om hem te machtigen tot verblijf en waarom de aanvraag bijgevolg ongegrond wordt verklaard.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in de uiteenzetting van zijn enig middel kritiek uitbrengt tegen de concrete motivering van de bestreden beslissing, zodat hij onmiskenbaar op de hoogte is van de motieven ervan. Uit het verzoekschrift blijkt dan ook dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zal de materiële motiveringsplicht worden onderzocht samen met de tevens door de verzoeker aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu oordeelt de eerste bestreden beslissing dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet aan verzoeker wordt toegekend. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing louter een opsomming van feitelijke gegevens van integratie en een opsomming van zijn asielprocedures bevat en dat de aanvraag enkel wordt afgewezen met het algemene besluit dat integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de gemachtigde van de staatssecretaris het algemeen principe zou huldigen dat integratie onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen. In tegendeel blijkt dat op basis van een concreet onderzoek naar de elementen die de verzoeker heeft aangebracht in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, werd besloten dat deze elementen niet in aanmerking komen om de verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden.

De bestreden beslissing neemt met name de volgende elementen in aanmerking: *“Betrokkene verklaart dat hij op 17.02.2003 België is binnengekomen, dat hij sindsdien ononderbroken in België zou verblijven en dat hij zich intussen volledig in de Belgische maatschappij heeft geïntegreerd. Betrokkene legt verschillende documenten voor om zijn integratie te staven: 5 verklaringen van getuigen, opgemaakt tussen 15.11.2009 en 22.11.2009, die stellen dat hij een goede, rustige man is die geïntegreerd is, dat hij vriendelijk, respectvol en behulpzaam is, dat hij Nederlands spreekt en dat hij gemotiveerd is om verder Nederlands te leren; een attest van werkbereidheid van de VDAB d.d. 23.11.2009 en een aanwervingsbelofte van bakkerij Yildiz d.d. 10.12.2009; een attest van aanmelding bij het Huis van het Nederlands d.d. 24.11.2009 en een attest van inschrijving Nederlandse les d.d. 21.04.2010 bij het CVO De Bargie; een attest van de Soedanese sociaal- culturele vereniging van 16.11.2009 dat stelt dat hij een actief lid is, dat hij voorbeeldig geïntegreerd is en dat hij regelmatig deelneemt aan sociale activiteiten en een getuigschrift SENO d.d. 18.06.2010 van het Intercultureel Netwerk Gent dat stelt dat betrokkene op regelmatige basis heeft deelgenomen aan het programma Samenleven en Oriënteren.”* en beoordeelt deze elementen als volgt: *“Hierbij dient opgemerkt te worden opgemerkt dat betrokkene op 18.02.2003 in België asiel heeft aangevraagd en dat het normaal is dat een persoon in dergelijke situatie in afwachting van zijn asielprocedure zijn tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten. Echter werd de asielaanvraag van betrokkene op 21.02.2003 ongegrond verklaard en kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep dat betrokkene tegen deze beslissing op 24.02.2003 bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen heeft ingediend, werd op 10.06.2003 onontvankelijk verklaard en ook de procedure bij de Raad van State, ingediend op 10.07.2003, werd negatief afgesloten op 21.01.2005. Volgens de gegevens uit het administratief dossier van betrokkene heeft hij daarna het Belgisch grondgebied verlaten, want uit de studie van het administratief dossier blijkt dat hij op 11.05.2005 een asielaanvraag in Groot-Brittannië heeft ingediend (stuk toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene) en vervolgens op 27.10.2009 in Frankrijk (stuk toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene). Blijkbaar is betrokkene vervolgens opnieuw naar België gekomen, zonder de vereiste toegang- en verblijfsdocumenten, en heeft hij zich aldus bewust illegaal in België gevestigd en in illegaal verblijf genesteld. Het feit dat hij nu verder geïntegreerd is, door het volgen van lessen Nederlands, door werk te zoeken, door een cursus samenleving te volgen, is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond voor regularisatie vormen.”*

De bestreden beslissing geeft aldus de elementen weer die de verzoeker heeft aangehaald bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, ze neemt deze elementen in rekening doch besluit dat deze elementen in het concrete geval van de verzoeker geen grond kunnen vormen voor regularisatie nu hij na het beëindigen van de asielprocedure in België begin 2005 naar Groot-Brittannië trok om daar een asielaanvraag in te dienen in mei 2005 en om vervolgens ook in Frankrijk een asielaanvraag in te dienen in oktober 2009, zodat de verzoeker nadien bij zijn terugkeer naar België zich bewust in illegaal verblijf heeft gevestigd door het land terug binnen te komen zonder de vereiste toegangs- en verblijfsdocumenten. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft daarom *in casu* geoordeeld dat het feit dat de verzoeker nu geïntegreerd is in België louter het gevolg is van zijn eigen houding zodat zijn integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen.

De kritiek van de verzoeker als zou de bestreden beslissing zijn genomen op de enkele grond van een algemeen principe dat integratie onmogelijk een grond voor regularisatie kan vormen, missen dan ook elke grond. De verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een niet correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk zouden zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoeker met zijn kritiek dat zijn aanvraag dateert van 9 december 2009 terwijl hij slechts op 28 februari 2012 te horen krijgt dat zijn integratie geen grond voor regularisatie kan vormen, zou doelen op een schending van de redelijke termijn, wijst de Raad erop dat een eventuele overschrijding van de redelijke termijn niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet immers geen sanctie bij een eventuele overschrijding van de redelijke termijn. De eventuele schending van de redelijke termijn als beginsel van behoorlijk bestuur kan overigens hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). De verzoeker kan geen voordeel halen uit dit onderdeel van het middel, zodat hij er geen belang bij heeft.

Ook met de vage kritiek dat de bestreden beslissing wereldvreemd is omdat wel aanvaard wordt dat de aanvraag ontvankelijk is daar er buitengewone omstandigheden zijn, kan de verzoeker geen onwettig of onredelijk handelen in hoofde van de verweerder aantonen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt immers geenszins een verplichting in voor de gemachtigde van de staatssecretaris om, wanneer buitengewone omstandigheden worden aangenomen om de aanvraag in België in te dienen, ook meteen het verblijfsrecht toe te kennen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat betreft de bij het verzoekschrift gevoegde brief van Hand-in-Hand waarnaar de verzoeker in de uiteenzetting van het middel verwijst, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoeker dit stuk aan de verweerder heeft ter kennis gebracht alvorens deze de bestreden beslissing nam. Aangezien de brief is gedateerd op 19 maart 2012, is het bovendien duidelijk dat de verweerder ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, dit is op 11 januari 2012, hiervan geen kennis kon hebben. De Raad wenst dienaangaande te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is *in casu* dus niet het geval wat de bij het verzoekschrift gevoegde brief van Hand-in-Hand betreft. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die

vaststelling onverenigbaar zijn. De bij het verzoekschrift gevoegde brief kan aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden besloten dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 € dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE